

fentlige vil ikke behøve at paatage sig noget Tilsyn med den Slags Ting, og jeg antager, at det aldrig kunde falde det Offentlige ind. Confirmationen paa en saadan Disposition vil ganske simpelt blive thinglæst paa Eiendommens Folio i Skjode- og Panteprotocollet, og Enhver, som veed, at Eieren ikke er berettiget til at disponere over Eiendommen paa denne eller hiin Maade, eller som faaer en Panteattest derom i sin Haand, vil vel vide at tage sig tagt for at indlade sig paa nogensomhelst Disposition med Hensyn til den baandlagte Eiendom, der kunde sætte hans Penge i Fare. Jeg vil blot bede de Herrer om at betænke, hvorledes en eventuel Kjøber vilde stille sig, naar han ved at faae en Panteattest for en saadan Eiendom i Haanden fik at vide, at Ingen kunde sælge den, eller at i alt Fald vedkommende Eier ikke kunde sælge den. Der behøves altsaa ikke en saadan Skare af Embedsmænd som den antydede for at føre Tilsyn med dette Forhold, thi Tilsynet vil føres af sig selv igennem Skjode- og Panteprotocollerne. — Det ærede Medlem (Broch) sagde endvidere, at allerede Belæggelsen af visse Capitaler i Henhold til § 28 i Forordningen af 1845 med det dert omhandlede Baand havde gjort overordentlig stor Skade, idet visse Familier, derved at deres Formue var bleven saaledes baandlagt, vare blevne stillede yderst ugunstigt. Jeg vil imidlertid bede det ærede Medlem om notere at undersøge Forholdene, og han vil da komme til Kundskab om, at Justitsministeren, der giver saadanne Dispositioner Kraft ved sin Confirmation, ligeledes finder sig berettiget til at hæve dem i saadanne Tilfælde, hvor det documenteres, at de vilde være til Skade. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, og jeg troer derfor at burde oplyse, at jeg selv har forhandlet to Gange med Justitsministeriet om Ophævelse af den Slags Baand, og at Ophævelsen i begge Tilfælde er bleven tilladt. Netop i Henhold til den almindelige Sætning, at man i saadanne Tilfælde, hvor det turde antages, at de Grunde, der havde bevirket, at den vedkommende Arvelader havde lagt Baand paa Eiendommen, vare svage i Sammenligning med de Grunde,

der talte for nu at hæve Baandet, selvfølgelig ikke burde lade den Afdødes Willie skade de Efterlevende, har man troet sig berettiget til at dispensere fra den Confirmation, som engang var givet. Saaledes tør jeg med Sikkerhed paastaae, at Fremgangsmaaden har været i de Tilfælde, hvortil jeg nys hentydede. — Men herefter reducerer altsaa hele Spørgsmaalet sig til, om det vil være praktisk og naturligt at give en Bestemmelse, hvorved en Arvelader i enkelte Tilfælde, naar Dyrigheden, hans Slægt og andre fornuftige Mænd samt Justitsministeren ere enige om, at det kan være i Alles vel forstaaede Interesse, at der for en enkelt Livsarvings Vedkommende bliver lagt et Baand paa Eiendommen, kan faae Ret dertil, og om man ikke maa ansee dette for fornuftigt og stemmende med de Bestræbelser, der iøvrigt overhovedet gaae igennem vor Lovgivning, for at conservere Fordeidommene i Familierne. Da hele vor Lovgivning fra gammel Tid netop gaaer ud paa at conservere Eiendommene i Familierne, saa vil jeg spørge, om der er nogen Grund til at skruer Tilladelsen til saadanne for enkelte Tilfælde givne Confirmationer op til noget Stort ved at tale om Belæggelse med fideicommissariske Baand og til at sige, at ved den foreslaaede lille Tilføielse til den hele bestaaende Lovgivning kaldes den gamle fideicommissariske Tilstand tillive med meget Mere. Dette forekommer mig at ligge meget fjernt fra Tanken i § 23. Det har jo ikke ligget i Lovgivningens Tanke med Bestemmelsen i § 28 af Forordningen af 21de Mai 1845 at ville binde Capitalerne saaledes, at de conserveres for Familierne, hvortil der netop altid med Hensyn til saadanne Eiendomme som de heromhandlede igennem hele Lovgivningen er gaaet en Bestræbelse efter at binde dem til Familierne. Og jeg finder altsaa, at, naar man nu udvider Bestemmelsen i § 28 i Forordningen af 1845 til ogsaa at gjælde med Hensyn til faste Eiendomme, saa handler man kun i Overensstemmelse med den Lovgivning, som vi fra Arildstid have haft angaaende de faste Eiendomme, og man foretager ikke Andet end at give en praktisk fornuftig Tilføielse til den første Sætning i § 23, som